

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Cdo/54/2017
Identifikačné číslo spisu:	7715203797
Dátum vydania rozhodnutia:	17.05.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Emil Franciscy
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:7715203797.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu ZINPRO, a.s. so sídlom v Michalovciach, Alexandra Markuša č. 1, IČO: 00593567, zastúpeného JUDr. Slavomírom Kučmášom, advokátom so sídlom v Michalovciach, Plynárenská č. 1, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom v Banskej Bystrici, Lazovná č. 93, o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva, vedenom na Okresnom súde Michalovce pod sp. zn. 7 C 106/2015, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 20. októbra 2016 sp. zn. 5 Co 407/2016, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Žalobca (podielový spoluvlastník v podiele 2/9) sa v konaní proti žalovanej (podielovej spoluvlastníčke v podiele 7/9) domáhal, aby súd zrušil a vyporiadal ich podielové spoluvlastníctvo k nehnuteľnostiam v katastrálnom území L., ktoré sú vedené na liste vlastníctva č. XXXX ako stavba - administratívna budova so súpisným č. 3908 na parcele č. 975/3 vo výmere 674 m² (ďalej aj len „sporná stavba“) a na liste vlastníctva č. XXXX. ako pozemok tvorený z parciel č. 975/1 - zastavané plochy a nádvoria vo výmere 2077 m² a č. 975/3 vo výmere 674 m² (ďalej aj len „sporné nehnuteľnosti“). Poukazoval na to, že jeho zámerom je ukončiť podnikateľskú činnosť, žalovanej navrhol uzatvorenie dohody o zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva, v zmysle ktorej by sa stala výlučnou vlastníčkou sporných nehnuteľností, k ich dohode ale nedošlo.

2. Žalovaná žiadala nedôvodne a účelovo podanú žalobu zamietnuť. Vyjadrila sa, že nedisponuje dostatočným množstvom finančných prostriedkov na to, aby žalobcovi v rámci vyporiadania spoluvlastníctva vyplatila hodnotu jeho spoluvlastníckeho podielu.

3. Rozsudkom z 9. marca 2016 č.k. 7 C 106/2015-138 Okresný súd Michalovce (ďalej len „súd prvej

inštancie“): I. zrušil podielové spoluvlastníctvo žalobcu a žalovanej k sporným nehnuteľnostiam, II. sporné nehnuteľnosti prikázal do výlučného vlastníctva žalovanej, III. žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi do 60 dní sumu 1 537 777,78 €, IV. vyslovil, že o trovách konania bude rozhodnuté po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Výsledkami vykonaného dokazovania mal preukázané, že spornú stavbu nemožno reálne rozdeliť, jej všeobecná hodnota je 6 920 000 € a hodnota spoluvlastníckeho podielu žalobcu predstavuje 1 537 777,78 €. Pred rozhodnutím o zrušení spoluvlastníctva skúmal, či nie sú dané dôvody hodné osobitného v zmysle § 142 ods. 2 Občianskeho zákonníka, nestotožnil sa ale so žalovanou tvrdiacou, že takým (výnimočným) dôvodom je verejný záujem na zotrvaní sporných nehnuteľností vo vlastníctve štátu. Naopak, podľa názoru súdu je vo verejnom záujme, aby sporné nehnuteľnosti, v ktorých je umiestnený daňový úrad, boli vo výlučnom vlastníctve štátu. Výrok o trovách konania odôvodnil podľa § 151 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“).

4. Na odvolanie žalovanej Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 20. októbra 2016 sp. zn. 5 Co 407/2016 napadnutý rozsudok potvrdil. V odôvodnení konštatoval, že súd prvej inštancie úplne zistil skutkový stav veci, ktorý aj správne právne posúdil. Podľa názoru odvolacieho súdu nie sú dané žalovanou uplatnené odvolacie dôvody v zmysle § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Súd prvej inštancie správne aplikoval a interpretoval § 142 ods. 2 Občianskeho zákonníka a správne vychádzal z toho, že súd nie je pri rozhodovaní o zrušení a vyporiadaní spoluvlastníctva viazaný návrhom spoluvlastníka na spôsob vyporiadania (R 4/1966). Postup súdu prvej inštancie tiež primerane zohľadnil požiadavku účelného využitia veci v zmysle § 142 ods. 1 tretia veta za bodkočiarkou Občianskeho zákonníka (R 16/1967), pri rozhodovaní správne vychádzal z výšky spoluvlastníckych podielov žalobcu a žalovanej (R 19/1967) a zohľadnil zásadu, podľa ktorej nikto nemôže byť spravodlivo nútený, aby zotrval v podielovom spoluvlastníctve. Aj podľa presvedčenia odvolacieho súdu neboli v danom prípade dané predpoklady pre rozdelenie sporných nehnuteľností, ale ani dôvody pre zamietnutie žaloby. Správne, zohľadňujúc judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), súd prvej inštancie prikázal sporné nehnuteľnosti do výlučného vlastníctva väčšinovej spoluvlastníčky za primeranú náhradu, výška ktorej bola určená v súlade so znaleckým posudkom. Takéto rozhodnutie zodpovedá aj požiadavke na účelné využitie veci. Súd prvej inštancie nemohol vyhovieť návrhu žalovanej, aby bol spoluvlastnícky podiel žalobcu predaný, lebo taký spôsob zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva § 142 Občianskeho zákonníka nepredpokladá.

5. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzovala z § 420 CSP a tiež § 421 CSP. Namietla, že jej nesprávnym procesným postupom súdov bolo v konaní znemožnené uskutočňovať jej patriace procesné oprávnenia do tej miery, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces (§ 420 písm. f/ CSP). V dôsledku rozhodnutí súdov bola donútená „kúpiť“ od žalobcu jeho spoluvlastnícky podiel za finančnú náhradu, ktorú nemá k dispozícii. Podľa jej názoru súdy nesprávne interpretovali § 142 ods. 2 Občianskeho zákonníka a v rozpore s týmto ustanovením ňou namietané okolnosti nepovažovali za „dôvod hodný osobitného zreteľa“. Nezachovali ani poradie spôsobov vyporiadania podielového spoluvlastníctva a nezohľadnili zásadu, podľa ktorej vec nemožno prikázať tomu, kto ju nechce. I keď v priebehu celého konania tvrdila, že nemá záujem o nadobudnutie spoluvlastníckeho podielu žalobcu, súdy nepodložené vychádzali z absurdného záveru, že chce vlastníť celú spornú stavbu. Rozhodnutia súdov ju zaskočili iným právnym posúdením veci. Porušili jej právo na spravodlivý súdny proces tým, že nemala možnosť tvrdiť významné skutočnosti a navrhnúť na ich preukázanie dôkazy. Súd prvej inštancie v danom prípade nepostupoval podľa § 118 ods. 2 O.s.p.; podobne odvolací súd nepostupoval podľa § 171 ods. 1 CSP. Rozhodnutia súdov sú zmätočné a porušujú princíp rovnosti procesných strán; ich nedostatočné odôvodnenia vykazujú znaky svojvôle. V ďalšom žalovaná uviedla, že „ak súd vydáva konštitutívne rozhodnutie, na základe ktorého vznikajú práva a povinnosti žalovanému v závislosti od vyjadrenia žalovaného, a to konkrétne v závislosti od vyjadrenia, či chce, resp. nechce konkrétne skutočnosti, a žalovaný výslovne uvedie, že nechce takéto skutočnosti, avšak súd si myslí, že ich žalovaný chce, tak je súd povinný žalovaného na túto skutočnosť upozorniť a umožniť mu vyjadriť sa k takémuto rozdielnemu názoru súdu. Pokiaľ súd takto nepostupuje, pričom súdy takto nepostupovali vo vzťahu k vyjadreniu, že žalovaný nechce nehnuteľnosti, tak takýto

postup spôsobuje, že ich rozhodnutie je svojvoľné a prekvapivé a odníma možnosť účastníka vyjadrovať sa ku skutočnému stavu veci a vecne argumentovať pri podávaní opravných prostriedkov voči rozhodnutiam súdov. Súdmi zistený skutkový stav ohľadom chcenia alebo nechcenia nadobudnutia spoluvlastníckeho podielu na nehnuteľnostiach žalovaným musí byť totožný s tvrdením žalovaného, či chce alebo nechce nadobudnúť spoluvlastnícky podiel na nehnuteľnosti. Pokiaľ žalovaný nechce nadobudnúť spoluvlastnícky podiel na nehnuteľnosti, tak nemá povinnosť presvedčať a dokazovať súdom dôvody, prečo nechce nadobudnúť spoluvlastnícky podiel na nehnuteľnosti, ale postačuje, že to v konaní tvrdil“. Naostatok dovolateľka uviedla, že odvolací súd vyšiel zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie a v konaní nevykonala žiadne ďalšie dokazovanie. Argumentáciu, že dovolanie je prípustné v zmysle § 421 CSP, založila žalovaná na tom, počas celého konania tvrdila, že nemá záujem nadobudnúť spoluvlastnícky podiel žalobcu; nemá vedomosť o tom, že by dovolací súd vydal rozhodnutie so záverom, že je možné spoluvlastnícky podiel prikázať vec za náhradu tomu, kto ju nechce a nemá na úhradu peňažné prostriedky. Podľa jej presvedčenia sa teda súdy v danom prípade odklonili od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Z týchto dôvodov žiadala zrušiť rozsudky odvolacieho a prvoinštančného súdu a vec vrátiť na ďalšie konanie súdu prvej inštancie.

6. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že rozhodnutia súdov sú vecne správne a dostatočne odôvodnené. Podľa jeho názoru nie je dovolanie žalovanej v zmysle § 420 písm. f/ CSP prípustné, lebo postup súdov nebol nesprávny a neznemožnil jej realizáciu procesných práv, ktoré mala. Poznamenal, že dovolanie len všeobecne vymenúva dôvody prípustnosti podľa § 421 ods. 1 CSP, nemožno ale zistiť, konkrétne ktorý dôvod je v ňom uplatnený. Vzhľadom na to, že dovolacie dôvody nie sú v dovolaní vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až 435 CSP, žalobca navrhol dovolanie odmietnuť.

7. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 a 2 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

8. V danom prípade bolo dovolanie podané po 1. júli 2016, kedy nadobudol účinnosť nový civilný procesný kódex. Aj za účinnosti CSP treba dovolanie považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu [viď napríklad rozhodnutia sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012 (poznámka dovolacieho súdu: pokiaľ sa v ďalšom texte odkazuje v zátvorke na „Cdo“, ide o odkaz na rozhodnutie najvyššieho súdu príslušnej spisovej značky)].

9. Už v rozhodnutiach vydaných do 30. júna 2016 najvyšší súd opakovane vyjadril záver aktuálny aj v súčasnosti, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 357/2015, 4 Cdo 1176/2015, 5 Cdo 255/2014, 8 Cdo 400/2015). Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

10. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritorným rozhodnutím predstavujúcim *res iudicata*), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namieste je tu skôr reštriktívny výklad

(3 Cdo 319/2013, 1 Cdo 348/2013, 3 Cdo 357/2016, 3 ECdo 154/2013, 3 Cdo 208/2014).

11. Naďalej je tiež plne opodstatnené konštatovanie, že ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane [porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. II. ÚS 172/03].

12. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 CSP.

13. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

14. Žalovaná prípustnosť podaného dovolania vyvodzuje nielen z § 420 písm. f/ CSP, ale (zároveň) aj z ustanovenia § 421 CSP.

15. Z ustanovení CSP, ktoré sa vzťahujú na dovolacie konanie, nevyplyva jednoznačne, či prichádza do úvahy súbežné uplatnenie prípustnosti dovolania v zmysle § 420 CSP, ako aj v zmysle § 421 CSP.

16. Otázka možnosti súbežného uplatnenia dôvodov prípustnosti dovolania v zmysle týchto ustanovení CSP bola riešená veľkým senátom občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktorý v uznesení z 19. apríla 2017 sp. zn. 1 VCdo 2/2017 konštatoval, že: a/ kumulácia dôvodov prípustnosti dovolania v zmysle § 420 a § 421 CSP je neprípustná, b/ ak sú v dovolaní súbežne uplatnené dôvody prípustnosti podľa oboch uvedených ustanovení, dovolací súd sa pri skúmaní prípustnosti dovolania obmedzí len na posúdenie prípustnosti dovolania z hľadiska § 420 CSP, c/ ak sú v dovolaní uplatnené viaceré vady zmätočnosti uvedené v § 420 písm. a/ až f/ CSP, dovolací súd sa pri skúmaní prípustnosti dovolania obmedzí výlučne na skúmanie prípustnosti dovolania z hľadiska existencie tej vady zmätočnosti, ktorá je v tomto ustanovení uvedená na prednejšom mieste.

17. Uvedeným rozhodnutím veľkého senátu, ktoré je dostupné aj na internetovej stránke najvyššieho súdu (www.nsud.sk), sú senáty najvyššieho súdu viazané (§ 48 ods. 3 veta prvá CSP).

18. Trojčlenný senát 3 C najvyššieho súdu, riadiac sa právnymi závermi vyjadrenými v označenom rozhodnutí veľkého senátu, skúmal prípustnosť dovolania žalobkyne len podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP (nezaoberal sa teda prípustnosťou jej dovolania z hľadiska ustanovenia § 421 CSP).

19. Žalovaná namieta, že rozhodnutia súdov ju zaskočili, lebo súd prvej inštancie nepostupoval podľa § 118 ods. 2 O.s.p. a podobne odvolací súd nepostupoval podľa § 171 ods. 1 CSP.

19.1. Najvyšší súd už v rozhodnutiach vydaných do 30. júna 2016 zaujal vo svojich rozhodnutiach záver, podľa ktorého striktné nedodržanie postupu podľa § 118 ods. 2 O.s.p. zo strany súdu možno považovať len za tzv. vadu konania, ktorá bola prípustným dovolacím dôvodom v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., vada tejto povahy ale nezakladala zmätočnosť rozhodnutia - nešlo o procesnú vadu odnímajúcu účastníkovi (strane sporu) možnosť realizovať procesné oprávnenia (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.).

19.2. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu možno obdobne konštatovať, že procesný postup súdu,

v rámci ktorého nerešpektuje § 171 CSP (v tom zmysle, že neurčí, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré skutkové tvrdenia považuje za nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré dôkazy nevykoná a neuvedie svoje predbežné právne posúdenie veci), neznemožňuje strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že by tým dochádzalo k porušeniu práva procesnej strany na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP).

19.3. Rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 7 Cdo 42/2010, na ktoré žalovaná poukázala v dovolaní, sa týkalo právnej veci, v ktorej odvolací súd „nečakane“ rozhodol o takej časti žaloby, o ktorej súd prvej inštancie pred ním vôbec nerozhodoval. K takej procesnej nesprávnosti ale v danom konaní nedošlo. Odkaz na predmetné rozhodnutie najvyššieho súdu je teda nenáležitý.

20. Žalovaná tiež tvrdí, že súdy porušili zásadu rovnosti procesných strán.

20.1. Strany sporu majú v konaní rovné postavenie spočívajúce v rovnakej miere možností uplatňovať prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem prípadu, ak povaha prejednávanej veci vyžaduje zvýšenú ochranu strany sporu s cieľom vyvažovať prirodzene nerovnovážne postavenie strán sporu (článok 6 CSP).

20.2. Rovnosť pred súdom je len výrazom rovnosti strán civilného sporového konania. Rovnosť pred zákonom a rovnosť pred súdom je obsahom toho istého pojmu a znamená rovnaké postavenie oboch procesných strán pri aplikácii hmotných i procesných predpisov ktorýmkoľvek súdom voči ktorémukoľvek účastníkovi konania. Zásada rovnosti strán v civilnom procese sa prejavuje vytváraním rovnakých procesných podmienok a rovnakého procesného postavenia subjektov, o právach a povinnostiach ktorých rozhoduje civilný súd (m. m. PL. ÚS 43/95).

20.2. O tom, ako v tom ktorom prípade prebiehalo civilné sporové konanie, usudzuje dovolací súd na podklade spisu (m. m. 3 Cdo 289/2014, 3 Cdo 321/2015, 3 Cdo 888/2015, 3 Cdo 156/2016).

20.3. Obsah nedáva podklad pre záver, že súdy porušili zásadu rovnosti procesných strán. Nielen zo zápisníc o pojednávaniach 30. septembra 2015 (č.l. 44 spisu), 9. marca 2016 (č.l. 131 spisu), ale tiež z obsahu spisu ako celku vyplýva, že súd prvej inštancie vytvoril obom procesným stranám rovnakú možnosť vyjadriť sa k veci, k vykonanému dokazovaniu, k priebehu konania a k vyjadreniam protistrany. Z ničoho nemožno vyvodiť, že by narušil procesnú rovnosť sporových strán. Odvolací súd vec prejednal bez nariadenia pojednávania; rozsudok verejne vyhlásil 20. októbra 2016 spôsobom, ktorý zodpovedal zákonu a nenarušil rovnosť procesných strán.

20.4. Dovolací súd preto považuje uvedenú námietku za neopodstatnenú.

21. Žalovaná na odôvodnenie prípustnosti podaného dovolania uviedla tiež to, že hoci nemala záujem nadobudnúť spoluvlastnícky podiel žalobcu (aj z dôvodu, že na to nemá dostatok finančných prostriedkov) a túto skutočnosť súdom opakovane zdôrazňovala, nebol jej argumentácii priznaný náležitý právny význam. Súdy ju vydanými rozhodnutiami donútili „kúpiť“ od žalobcu jeho spoluvlastnícky podiel, konali v rozpore so zákonom, nezachovali poradie spôsobov vyporiadania podielového spoluvlastníctva a rozhodli v rozpore so zásadou, podľa ktorej vec nemožno prikázať tomu, kto ju nechce a kto nemá prostriedky na vyplatenie ustupujúceho spoluvlastníka. Z hľadiska obsahového sa argumentácia tohto obsahu týka právneho posúdenia veci; dovolateľka zastáva názor, že napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

21.1. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

21.2. Už podľa predchádzajúcej úpravy dospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi (procesnej strane) neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012 a 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014).

21.3. Aj podľa právneho názoru veľkého senátu občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktorý vyjadril v uznesení z 19. apríla 2016 sp. zn. 1 VCdo 2/2017, „nie je po 1. júli 2016 žiadny dôvod pre odklon od vyššie uvedeného chápania dopadu nesprávneho právneho posúdenia veci (nesprávneho vyriešenia niektorej právnej otázky súdom) na možnosť niektorej strany civilného sporového konania

uskutočňovať jej patriace procesné oprávnenia. Nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

22. Žalovaná rozhodnutiam súdov vytýka nedostatočné odôvodnenie a tvrdí, že ňou namietaná nesprávnosť zakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v tomto ustanovení, sú a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby (svojou procesnou aktivitou) uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

22.1. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

22.2. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mieriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

22.3. Podľa právneho názoru vec prejednávajúceho senátu treba pojem „procesný postup“ súdu vykladať takto aj za právnej úpravy účinnnej od 1. júla 2016.

22.4. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Súd sa z tohto dôvodu nemusí v odôvodnení svojho rozhodnutia zaoberať úplne všetkými dôvodmi a argumentmi procesných strán; postačujúcim je, ak z odôvodnenia rozhodnutia sú zrejmé všetky skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia, ktoré sú podstatné pre rozhodnutie (II. ÚS 76/07).

22.5. Zásadu, podľa ktorej nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia súdu (jeho nepreskúmateľnosť) nezakladá procesnú vadu zmätočnosti, konštatovalo zjednocujúce stanovisko R 2/2016. Podľa právneho názoru vec prejednávajúceho senátu obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). V odôvodnení napadnutého rozsudku odvolací súd citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery; medziiným uviedol dôvody, so zreteľom na ktoré dospel k záveru o splnení predpokladov pre zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva spôsobom, ktorý zvolil súd prvej inštalácie. Podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu (ktoré treba v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštalácie chápať ako jeden vecný celok) náležitosti v zmysle § 393 CSP. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľky.

23. Pre prípad, že žalovaná súdom vytýka aj nedostatky v procese obstarávania skutkových podkladov pre rozhodnutie, prípadne nesprávnosť hodnotenia výsledkov dokazovania, dovolací súd pripomína, že už podľa predchádzajúcej právnej úpravy nešlo pri týchto procesných nesprávnostiach o dôvod zakladajúci vadu zmätočnosti (R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3

Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012).
Nová právna úprava na samej podstate uvedeného nič nezmenila.

24. Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie žalovanej nie je podľa § 420 písm. f/ CSP prípustné. Najvyšší súd preto jej dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP.

25. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

26. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.